

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215230572
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7215230572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v spore žalobcu: G.. T. X. A.. XX.X.XXXX, W. H. XX, O., právne zastúpený: JUDr. Alica Petrovská Homzová, advokátka so sídlom Moyzesova 46, Košice, proti žalovanej: G.. L. X. A.. XX.XX.XXXX, W. H. XX, O., právne zastúpená: JUDr. Danica Holováčová, advokátka so sídlom Čajakova 5, Košice v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 10C/20/2015-602 z 12.12.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobcu a žalovanej, ktoré zaniklo rozsudkom Okresného súdu Košice II z 18.2.2015 sp.zn. 23P 149/2014 dňa 3.3.2015 vyporiadava nasledovne:

I. Nehnuteľnosť - rodinný dom súpisné č. 1297, postavený na parcele registra CKN 662/4 evidovaný na Liste vlastníctva č. XXX, vedenom Okresným úradom Košice odbor katastrálny, katastrálne územie W., okres Košice IV v hodnote 194 000 eur prikazuje do výlučného vlastníctva žalobcu.

II. Hnuteľnú vec - osobné motorové vozidlo Fiat Bravo, ev. č. O. XXX C., rok výroby 2008 v hodnote 5 000 eur prikazuje do výlučného vlastníctva žalovanej.

III. Žalobca je povinný vyplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov na zaniknutom bezpodielovom spoluvlastníctve manželov 42 136 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

V. Žalobca a žalovaná sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok 5 970 eur za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Košice II.

2. Vychádzal z toho, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 13.10.2015 domáhal, aby súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - žalobcu a žalobkyne tak, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov do výlučného vlastníctva žalobcu prikáže nehnuteľnosť - rodinný dom súpisné č. XXXX, postavený na parcele registra CKN 662/4 evidovaný na Liste vlastníctva č. XXX, vedenom Okresným úradom Košice odbor katastrálny, katastrálne územie W., okres Košice IV, do

výlučného vlastníctva žalovanej osobné motorové vozidlo Fiat Bravo, ev. č. O. XXX C., rok výroby 2008 v zostatkovej hodnote 5 000 eur, zostatok spotrebného úveru na základe Zmluvy o spotrebnom úvere s ČSOB a.s. vo výške 3 994,86 eur, zostatok na kreditnej karte k č. ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 719 eur a zostatok 785,79 eur na k tomu prislúchajúcom účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX zaviazá splatiť žalobcu. Zároveň žiadal, že nemá voči žalovanej titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov žiadnu výpltnú povinnosť. Napokon požiadal o priznanie náhrady trov konania.

Na odôvodnenie uviedol, že jeho manželstvo so žalovanou bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice II z 18.2.2015 sp.zn. 23P 149/2014. Výrok rozsudku o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 3.3.2015. Za trvania manželstva do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj ako „BSM“ - pozn. súdu) strany sporu nadobudli nehnuteľnosť - rodinný dom súpisné č. XXXX postavený na parcele reg. CKN č. 662/4, evidovaný na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom Košice odbor katastrálny, katastrálne územie W., okres Košice IV (ďalej len „rodinný dom“ - pozn. súdu). Parcela č. 662/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 104m², na ktorej rodinný dom stojí, a parcela reg. CKN č. 662/1 - záhrady o výmere 636m² patria do jeho výlučného vlastníctva a nadobudol ich na základe darovacej zmluvy pred uzavretím manželstva. Podľa vyjadrenia znalca v odbore stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a oceňovanie nehnuteľností č.100/2015 z 20.6.2015 G. U. P. podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 492/2004 o stanovení všeobecnej hodnoty majetku bola hodnota rodinného domu ustálená na 98 000 eur tak, že hodnota domu je vo výške 89 000 eur a hodnota príslušenstva domu (dreváreň, oplotenie, prípojky elektriny, plynu vodovodu, kanalizácie, vodomerná šachta, drevený domček so šmýkalkou, pieskovisko, chodníky a iné spevnené plochy) vo výške 9 800 eur. Pretože v súčasnej dobe býva v tomto dome žalobca, navrhol ho prikázať do jeho výlučného vlastníctva. Z huteľných vecí manželia nadobudli osobné motorové vozidlo zn. Fiat Bravo ev. č. O. XXX C. rok výroby 2008 v zostatkovej hodnote 5 000 eur ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pretože osobné motorové vozidlo užíva žalovaná, navrhol ho prikázať do jej výlučného vlastníctva. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria pasíva v celkovej výške 5 499,65 eur ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov: zostatok bezúčelového spotrebiteľského úveru v ČSOB a.s. vo výške 3 994,86 eur, zostatok na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 785,79 eur a zostatok na kreditnej karte k č. účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 719 eur. Poukázal na to, že jednotlivé splátky spotrebných úverov spláca sám bez toho, aby sa na nich podieľala žalovaná. Sumu, ktorú na ich splatenie vynaložil z vlastných finančných prostriedkov po zániku BSM upresní dodatočne. Navrhol, aby bol zaviazaný na splatenie zostatkov týchto úverov s tým, že o polovicu týchto zostatkov sa zníži vyrovnací podiel žalovanej. Do výstavby rodinného domu investoval vlastné finančné prostriedky pozostávajúce z finančných darov jeho rodičov pre neho, ako aj zo stavebného sporenia VUB Wüstenrot a.s., kde mal nasporené finančné prostriedky pred uzavretím manželstva. Ako stavebný sporiteľ uzavrel so stavebnou sporiteľňou VUB Wüstenrot a.s. zmluvu o stavebnom sporení č. XXXXXXXX z 27.6.1998 s cieľovou sumou 500 000 Sk. Jeho matka P. X. ako stavebný sporiteľ na základe žiadosti o vykonanie prevodu zmluvy, spojenia zmlúv o stavebnom sporení so stavebnou sporiteľňou VUB Wüstenrot, a.s. 23.12.2002 (pred uzatvorením jeho manželstva so žalovanou) na neho previedla zmluvu o stavebnom sporení č. XXXXXXXX/XXXX, resp. zostatok nasporených finančných prostriedkov. Po zlúčení týchto zmlúv o stavebnom sporení bola na základe výpovede zmluvy o stavebnom sporení na jeho účet zo Stavebnej sporiteľne Wüstenrot, a.s. prevedená suma 418 260,20 Sk, t.j. 13 885 eur, ktorá bola použitá na stavbu rodinného domu a ktorú žiada pri vyporiadaní BSM zohľadniť. Stavbu realizoval svojpomocne s finančnou a materiálnou pomocou jeho rodiny. V čase stavby rodinného domu jeho príjem postačoval len na pokrytie základných životných potrieb rodiny, takže stavbu financoval z finančných darov rodičov P. X. Y. T. X. v celkovej výške 950 000 Sk, t.j. 30 000 eur, ktoré žiada pri vyporiadaní BSM zohľadniť. Práve z týchto dôvodov, že stavbu realizoval z finančných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve a darovaných finančných prostriedkov, žalovaná súhlasila, že bude sám ako vlastník zapísaný na LV. Rovnako bol sám aj účastníkom stavebného konania a kolaudačného konania. Navrhol preto, aby súd rozhodol v zmysle jeho žalobného návrhu.

Po vykonaní dokazovania konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že do BSM patrí osobné motorové vozidlo zn. Fiat Bravo evidenčné č. O. XXX C. rok výroby 2008 v zostatkovej hodnote 5 000 eur. Za trvania manželstva žalobca 25.5.2012 uzavrel Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere, ktorou bol žalobcovi poskytnutý úverový limit 6 000 eur čerpaný jednorazovo k 25.5.2012 splatný v 84 splátkach vo výške 96,02 eur mesačne v celkovej výške 8 293,49 eur s konečnou splatnosťou 15.5.2019. K dňu zániku BSM zostatok úveru predstavoval 3 994,86 eur. Podľa oznámenia o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte bola žalobcovi na základe jeho žiadosti z 9.11.2005 poskytnutý úver 60 000 Sk (1 991,64 eura) s čerpaním od 9.11.2005 k úverovému účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX s konečným stavom k 21.3.2015 vo výške mínus 718,67 eur. Z výpisu tohto účtu vyplýva, že od 19.2.2015 do 21.3.2015 bol použitý

(prevažne) na platby u obchodníka s debetným celkovým obratom 719,67 eur a kreditným obratom - splátkou žalobcu 799,57 eur za toto obdobie. Z oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania z 13.3.2007 adresovaného žalobcovi a žalovanej vyplynulo, že žalobcovi bolo poskytnuté povolené prečerpania jeho bežného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX do výšky 100 000 Sk na účte povoleného prečerpania č. XXXXXXXXXXX/XXXX, čím bola uzavretá zmluva o povolenom prečerpaní bežného účtu žalobcu. Toto oznámenie žalobca prevzal a podpísal 13.3.2007. Zo zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty k číslu účtu XXXXXXXXXXX uzavretej so žalobcom 16.6.2011 vyplynulo, že bola vydaná platobná karta s limitom 100 eur s tým, že držiteľom karty sa ako nedisponujúca osoba stala žalovaná. Debetný zostatok na tomto účte ku ňu zániku BSM predstavoval - 785,79 eur. Z obdobia od 1.3.2015 do 31.3.2015 žalobca mal debetný obrat 1 603,24 eur a kreditný obrat 2 021,26 eur, pri počiatočnom stave istiny 1 203,81 eura.

Z potvrdenia o uzavretí zmluvy o stavebnom sporení VÚB Wustenrot vyplynulo, že 29.6.1998 bola so žalobcom uzavretá zmluva s č. účtu XXXXXXX/XXXX s cieľovou sumou 500 000 Sk, pričom s účinnosťou od 18.8.1998 bola vykonaná zmena majiteľa účtu na matku žalobcu so stavom účtu 27 807,30 Sk.

Rodičia žalobcu 29.6.1998 uzavreli zmluvu o stavebnom sporení, ku ktorej je od 23.10.1998 vedený účet stavebného sporenia č. XXXXXXX s cieľovou sumou 500 000 SK, so saldom účtu k 23.10.1998 27 607,30 Sk. S účinnosťou od 27.12.2002 bola vykonaná zmena majiteľa tohto účtu na žalobcu so stavom stavebného sporenia vo výške 294 616,20 Sk, teda 9 779,50 eur. Z výpovede zo zmluvy o stavebnom sporení z 15.5.2006 vyplynulo, že sporiteľský účet žalobcu č. XXXXXXX/XXXX bol zrušený a zaťažený výplatom 418 260,20 Sk (13 884 eur) žalobcovi.

Z potvrdenia o uzavretí zmluvy o stavebnom sporení adresovanom rodičom žalobcu súd zistil, že 28.3.2003 bola s číslom účtu XXXXXXX/XXXX uzavretá zmluva s cieľovou sumou 80 000 Sk. S účinnosťou od 19.9.2006 bola vykonaná zmena majiteľa tohto účtu na žalobcu so stavom účtu 171 883,90 Sk, teda 5 706 eura. K 28.9.2006 bol tento účet žalobcom zrušený a zaťažený výplatom 154 999,20 Sk a k 9.1.2007 výplatom sumy 16 000 Sk žalobcovi, spolu 5 676 eura.

Z potvrdenia o výške príjmu z 11/2003 vyplynulo, že žalobca mal čistý príjem 10 783 Sk.

Z kúpnej zmluvy 29.5.2012 medzi žalobcom ako kupujúcim a spoločnosťou AGROKOM Servis, s.r.o. ako predávajúcim vyplynulo, že žalobca za kúpnu cenu 8 299 eur nadobudol motocykel Harley - Davidson XL 883N Iron, pričom žalobca v uvedený deň zložil predávajúcemu zálohu 1 500 eur. Z kúpnej zmluvy medzi totožnými zmluvnými stranami zo 14.11.2012 vyplynulo, že žalobca za kúpnu cenu 22 050 eur nadobudol motocykel Harley - Davidson FLHX Street Glide, pričom za protihodnotu bol predávajúcemu ponechaný motocykel XL 883N Iron v cene 8 050 eur. Zálohu 6 000 eur mal kupujúci zložiť do 16.11.2012 a doplatok ceny mal byť zaplatený pre dodávku vozidla v marci 2013.

Z kúpnej zmluvy z 25.3.2013 uzavretej medzi žalobcom ako leasingovým nájomcom, ČSOB Leasing a.s. ako kupujúcim a AGROKOM Servis s.r.o. ako predávajúcim uzavretá zmluva na dodanie motocykla Harley - Davidson FLHX Street Glide, ktorý kupujúci použije ako predmet finančného leasingu pre leasingovú zmluvu z 25.3.2013 č. LZP/13/40085. Predmet leasingu bol 26.3.2013 odovzdaný žalobcovi. Žalobca mal ČSOB Leasing, a.s. platiť od 25.4.2013 nájomné 165,90 eur mesačne.

Z kúpnej zmluvy z 24.3.2014 uzavretej medzi žalobcom ako kupujúcim a spoločnosťou MOTOR - CAR Košice, s.r.o. ako predávajúcim vyplynulo, že žalobca nadobudol do vlastníctva automobil Mercedes Benz GLA 200 CDI 4MATIC za kúpnu cenu 28 680 eur. V rovnaký deň totožné strany v opačnom postavení uzavreli kúpno-predajnú zmluvu, ktorou žalobca predal spoločnosti MOTOR - CAR Košice, s.r.o. motorové vozidlo Honda CR - V za cenu 14 500 eura.

Z výpisov účtov rodičov žalobcu a pokladničných dokladov (č.l. 397 až 537) týkajúcich sa sporného obdobia vyplynuli výbery v hotovosti z účtov rodičov žalobcu, pokladničné doklady a faktúry potvrdzujúce nákup stavebného a iného materiálu.

Žalobca vo svojom výsluchu na pojednávaní 24.4.2018 uviedol, že do uzavretia manželstva v septembri 2003 všetky finančné prostriedky na stavebné sporenie vkladali jeho rodičia. Po uzavretí manželstva na druhý deň odcestoval za prácou do zahraničia. Pracoval v Čechách a vo firme sa mu podarilo zabezpečiť miesto pre manželku, ktorá ostala doma na Slovensku, pretože chcela ukončiť štúdium. Odmietla sa zúčastniť pohovoru z jemu neznámych príčin. V Čechách zarábal cca 10 000 Kč v čistom. Z tejto peňažnej sumy platil 5 800 Kč za prenájom bytu v Košiciach a 7 111 Sk za auto, ktoré kúpili po uzavretí manželstva, a ktoré im bolo ukradnuté. Neostávali mu žiadne finančné prostriedky na ďalšie šetrenie a na tvorbu úspor. Všetky ostatné náklady vrátane stavebného sporenia uhrádzali jeho rodičia. V tomto čase hospodárili úplne oddelene z dôvodu, že sa v tom čase zdržiaval v Českej republike a manželka namiesto toho, aby odišla pracovať do firmy, v ktorej jej vybavil miesto, odišla pracovať do Anglicka. V Anglicku sa zdržiavala ešte v decembri 2005, kedy požiadal o vydanie stavebného povolenia na stavbu domu a

nechcela sa vrátiť domov. Vrátila sa približne v marci 2006, kedy začali stavať dom a do toho okamihu hospodárili oddelene. Pokiaľ mala manželka nejaký príjem v Anglicku, nemá o tom žiadnu vedomosť. Asi prvý mesiac pri stavbe domu pomáhal aj otec žalovanej. Jeho otec a svokor sa potom pohádali a prestali spolu komunikovať, čím skončila aj pomoc pri stavbe domu. Počas stavby domu nemal žiadne príjmy, ktoré by umožňovali podieľať sa na úhradách nákladov s tým spojených a všetko financovali jeho rodičia. Bolo dohodnuté, že bude sám zapísaný na liste vlastníctva ako vlastník. Rodičia si mysleli, že to postačí na jeho výlučné vlastníctvo. Aj žalovaná súhlasila, že bude zapísaný ako výlučný vlastník. Celý dom bol postavený svojpomocne jeho otcom a jeho dvomi strýkami, z ktorých jeden bol stolár. Nevie, aké boli všetky náklady spojené so stavbou domu - práca a materiál, nakoľko všetko uhradil jeho otec, o čom vie predložiť listinné dôkazy, nakoľko otec si odkladal bločky spojené s nákupom materiálu. Dom bol skolaudovaný v januári 2008, stavba celkovo trvala približne sedem až osem mesiacov. Manželka sa po kolaudácii odmietla do domu nasťahovať. Dom bol postavený z finančných prostriedkov darovaných výlučne jemu jeho rodičmi. Pokiaľ ide o pasíva, ktoré sú predmetom vyporiadania BSM, všetky tri zmluvy - spotrebiteľský úver, povolené prečerpanie a čerpanie na kreditnú kartu boli uzavreté za trvania manželstva, uzatváral ich výlučne on vo vlastnom mene, avšak dispozíciu s tými účtami, resp. kartu na čerpanie finančných prostriedkov mala aj žalovaná. Z týchto finančných prostriedkov uhradil výlučne potreby rodiny, náklady spojené s bývaním - voda, plyn, elektrina; manželka sa nepodieľala na žiadnych úhradách spojených s bývaním a zabezpečením rodiny.

Vec posúdil podľa § 143 Obč.zák. a konštatoval, že s poukazom na § 148 až § 150 OZ prihladnuc predovšetkým na potreby mal. detí ako aj na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to ako sa zaslúžil na nadobudnutie a udržanie spoločných vecí pri predmete vyporiadania zaniknutého BSM vyslovil iné podiely strán sporu, než by patrili podľa zásady podľa § 150 Obč.zák.

V konaní nebola spornou skutočnosť, že nehnuteľnosť - rodinný dom patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorú sám žalobca aj predmetom vyporiadania urobil. Rodinný dom strany sporu nadobudli za trvania manželstva, keď nebolo sporné, že tento dom bol v rozhodnom období existencie manželstva postavený, bolo vydané kolaudačné rozhodnutie a bol zapísaný príslušným katastrom nehnuteľností na list vlastníctva. Na okolnosti, že rodinný dom do BSM patrí, nič nemení ani to, že iba žalobca bol na liste vlastníctva zapísaný ako vlastník. Strany sporu rodinný dom stavali spoločne ako manželia pre život rodiny a predstavuje majetkovú hodnotu, ktorá do ich BSM patrí bez ohľadu na to, akou mierou ktorý z manželov prispel k jej vytvoreniu. Omyl rodičov žalobcu ako majoritných financovateľov stavby a aj samotného žalobcu, že postačí, že na jednotlivých rozhodnutiach vydaných v priebehu stavby a na liste vlastníctva bude uvedený iba žalobca, nie je relevantný. Súd opätovne zdôrazňuje, že sám žalobca urobil tento dom predmetom BSM, keď ho do jeho aktív zahrnul.

Spornou medzi stranami sporu bola všeobecná cena tejto nehnuteľnosti ku dňu vyporiadania BSM. Žalobca súdu predložil odborné vyjadrenie, ktoré cenu domu vrátane jeho príslušenstva stanovilo na 98 000 eur. Žalovanou predložený znalecký posudok určil jeho hodnotu na 231 000 eur. Z internetových stránok ponúkajúcich obdobné nehnuteľnosti vyplynuli ceny vo výške 210 000 eur, 229 000 eur a 236 000 eur. Vzhľadom na diametrálne odlišné ceny tejto nehnuteľnosti prezentované stranami sporu, súd na návrh žalobcu nariadil znalecké dokazovanie a zo Znaleckého posudku č. 35/2017 vypracovaného znalkyňou G.. U. Q. vyplynula cena rodinného domu vrátane jeho príslušenstva vo výške 194 000 eur. Súd dáva do pozornosti skutočnosť, že táto sa blíži skôr k cene prezentovanej žalovanou. Oproti cene deklarovanej žalobcom je cena určená Znaleckým posudkom č. 35/2017 až cca o 100 000 eur vyššia, kým cena deklarovaná žalovanou je 231 000 eur, teda oproti cene určenej Znaleckým posudkom č. 35/2017 je rozdiel 37 000 eur. Cena tvrdená žalobcom je preto značne podhodnotená. K námietkam žalobcu k posudku G.. Q. ohľadne všeobecnej ceny nehnuteľnosti sa znalkyňa vyjadrila v Odbornom vyjadrení č. 5/2018 a súd vysvetlenia v ňom uvedené považuje za dostatočné a zrozumiteľné. Okolnosť, že znalkyňa uznala a nesprávne ohodnotila technický stav dvoch položiek (vonkajších úprav, ktoré žalobca sám označil a nechal vo svojom vyjadrení oceniť ako príslušenstvo domu, hoci sú na pozemku v jeho výlučnom vlastníctve, ale boli zrealizované za trvania manželstva na zabezpečenie prístupu k domu) zásadne nespochybňuje všeobecnú hodnotu rodinného domu a podľa názoru súd nemá na takto stanovenú cenu (takmer) žiaden vplyv, ktorý by súdu neumožňoval akceptovať túto cenu ako trhový pri vyporiadaní tohto BSM, keď z iných dôkazov týkajúcich sa ceny obdobnej nehnuteľnosti vyplynulo (majúc na pamäti, že ide o rodinný dom bez pozemku), že táto môže byť na trhu dokonca aj o niečo (málo) vyššia.

Žalobca a žalovaná sa bez ďalšieho zhodli, že rodinný dom bude prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcu, ktorý dom užíva a zároveň je výlučným vlastníkom pozemku, na ktorom je postavený.

Spornou medzi stranami sporu ohľadne tejto nehnuteľnosti bola aj požadovaná disparita pri jej vyporiadaní, keď žalobca navrhol vyporiadanie 80:20 v jeho prospech, nakoľko sa v prevažnej miere pričínil o jej nadobudnutie, s čím žalovaná nesúhlasila.

Ako už bolo uvedené, pri vyporiadaní BSM sa vychádza zo zásady, že podiely oboch manželov sú rovnaké, pokiaľ nie sú zistené podmienky pre odchýlne stanovenie podielov. V rámci vyporiadania BSM musí súd bez návrhu prihliadnuť na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na samostatný majetok niektorého z manželov a na druhej strane manžel, ktorý vynaložil na spoločný majetok prostriedky, ktoré boli jeho výlučným vlastníctvom, je oprávnený požadovať, aby mu bola vrátená hodnota takto vynaložených prostriedkov. Súd prihliadne na hľadiská uvedené v tretej vete § 150 Občianskeho zákonníka, t.j. na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku. Podľa názoru súdu musí ísť vždy o výnimočné okolnosti. Výšku podielov manželov môžu ovplyvniť také skutočnosti, ako je alkoholizmus, užívanie drog, výkon trestu odňatia slobody, bezdôvodné opustenie domácnosti, ľahkomyselné preberanie záväzkov a podobne.

Z judikatúry všeobecných súdov Slovenskej republiky v súvislosti s odklonom od princípu rovnosti podielov (tzv. disparita podielov) je ďalej možné vyvodiť, že vyporiadací podiel pri vyporiadaní BSM nemusí byť v zásade rovnaký (totožný), ale môže byť modifikovaný predovšetkým dohodou manželov alebo súdom v rámci vyporiadania spoločného majetku manželov. Súdnym odklonom od princípu rovnosti podielov (tzv. disparita podielov) je však postupom, ktorý musí byť opodstatnený konkrétnymi okolnosťami. Určenie výšky disparity vyporiadavaných podielov je na úvahe súdu na základe zohľadnenia všetkých okolností prípadu. Záleží úvahe súdu, ktoré okolnosti účastníkmi tvrdené a v konaní preukázané, bude považovať podstatné a významné pre prípadnú disparitu podielov. Disparita sa pritom môže podľa konkrétnych okolností prípadu vzťahovať na všetky položky patriace do spoločného majetku manželov, či len na niektoré z nich.

Dôvodom vedúcim k uplatneniu disparity podielov môže byť aj princíp zásluhovosti, kedy sa tá - ktorá strana prioritne zaslúžila o nadobudnutie predmetnej veci. V zmysle prevažujúcej súdnej praxe (viď napr. aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 22Cdo/1781/2004 z 30.5.2005) odklon od rovnosti podielov manželov je namieste len za situácie, kedy zvýšené úsilie jedného z manželov zaistilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty. Ku všetkým okolnostiam prípadu je nutné prihliadať osobitne a posudzovať každý prípad individuálne, aby konkrétne vyporiadanie majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva bolo v súlade s princípmi spravodlivosti.

V prejednávanej veci je zrejmé, že na stavbe rodinného domu sa v prevažnej miere finančne, materiálovo a osobne podieľali rodičia žalobcu. Ako vyplynulo z výpovedí žalobcu, jeho rodičov ako svedkov, pričom rozsah akým prispeli, výslovne nepoprela ani žalovaná, rodičia žalobcu finančne pokryli (takmer) celú stavbu domu, ktorú žalobca deklaroval predovšetkým pokladničnými blokmi, úhradami faktúr a výpismi z ich účtov. S námietkou žalovanej, že tieto dôkazy (pokladničné bloky) nie je možné stotožniť so stavbou tohto domu, pričom je zrážajúce, že by si ich žalobca, jeho rodičia ponechali doteraz pre tento spor, sa súd nestotožňuje. Je logické, že tieto doklady neobsahujú a nemusia obsahovať údaj viažuci sa k stavbe tohto domu. Skutočnosť, že si tieto doklady ponechali taký dlhý čas pre vlastnú potrebu, a že ich žalobca predložil v tomto spore, skôr svedčí o opatrnosti až prezieravosti, ale nie je žiaden dôvod na ne nazeráť ako dôkaz podporujúci tvrdenie žalobcu a výpovede svedkov (rodičov žalobcu) o rozsahu, v akom sa zaslúžili o stavbu rodinného domu. V tejto súvislosti je preto nutné ďalej uviesť, že nebol to priamo žalobca, kto sám (s výnimkou prostriedkov zo stavebného sporenia) investoval finančné prostriedky do tejto stavby. Rešpektujúc však vzťah rodičov a dieťaťa, vždy platný a uznávaný, nemožno neprijíť záver, že práve žalobca sa prevažne zaslúžil o nadobudnutie sporných nehnuteľností a pri zachovaní minima spravodlivosti nemožno na túto skutočnosť neprihliadať a priznávať žalovanej nároky na finančnú výplatu v rozsahu, ktorý nezodpovedá podielu, akým sa o získanie nehnuteľnosti pričínila. Súd nespochybňuje ani nevyklučuje mieru účasti žalovanej a jej rodiny na stavbe domu s príspevom osobnej výpomoci žalovanej a jej rodičov, najmä pokiaľ ide o dozor nad stavbou a zabezpečenie pomocných materiálov a niektorých materiálov na stavbu (avšak v neporovnateľne menšom rozsahu).

Súd prvej inštancie aj zdôraznil, že pre prípad vyporiadania nehnuteľnosti išlo o dom a to majetok značnej hodnoty, o ktorého nadobudnutie do BSM sa zaslúžil žalobca tým, že sa sám zaistil na jej výstavbu a boli tak splnené podmienky na odklon o drobnosti podielov rešpektujúci princíp zásluhovosti, žalovaná svojou osobnou výpomocou nepochybne spolu so svojimi rodičmi prispeli k stavbe nehnuteľnosti, jej nadobudnutiu, v prevažnej miere však išlo o nemateriálnu výpomoc organizačného a zabezpečovacieho charakteru a zapožičania a poskytovania svojho vlastníctva pre potreby stavby. Určitú mieru prispievania žalovanej a jej otca napokon potvrdil aj otec žalobcu vo svojej výpovedi, neopomenula sa okolnosť, že istý čas na stavbe domu nepodieľal sa otec žalovanej pre nezhody s otcom žalobcu. S poukazom na

nález Ústavného súdu SR z 13.marca 2013 sp. zn. I. ÚS 537/2012-37, ktorý sa stotožnil s právnym názorom uvedeným rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 2914/1999, mal súd za preukázané, že disparita podielov na vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov je v tomto prípade dôvodná, keďže bol to práve žalobca, ktorý sa prevažným spôsobom pričínil o nadobudnutie majetku, ktorý tvorí podstatu vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo vo vzťahu k tejto časti majetku podľa súdu odôvodňuje disparitu podielov. Disparitu súd uplatnil len vo vzťahu k nehnuteľnosti, pretože nie je vylúčené, aby sa za takýchto skutkových okolností týkala len konkrétnej veci vyporiadavanej v rámci BSM, ak ostatné veci v bezpodielovom spoluvlastníctve boli nadobudnuté zo spoločných prostriedkov a spoločným úsilím, kde by prípadná disparita spravodlivo nezohľadnila ostatný majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Napokon je nutné poukázať aj na okolnosť, že žalovaná sa po nasťahovaní sa do domu zabezpečila zariadenie kuchyne, zabezpečovala chod domácnosti osobnú starostlivosť o deti a v čase, keď bola zamestnaná zabezpečovala svojim príjmom uspokojovanie základných potrieb rodiny až do odchodu zo spoločnej domácnosti (počas rozvodu manželstva) spolu so žalobcom, každý v rámci svojich možností a schopností, čo súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, stanovení pomeru disparity nemohol v širších okolnostiach opomenúť, hoci tieto okolnosti neboli pre posúdenie jej pomeru zásadné, keď jej dôvodom bola miera zásluhovosti na nadobudnutí rodinného domu. Stranami sporu vyššie tvrdené okolnosti vrátane charakteru spolužitia, oddeleného hospodárenia a rozdielného príjmu ale neodôvodňujú úplné opomenutie žalovanej vo vzťahu k vyporiadavanému domu tak, ako pôvodne v žalobe navrhol žalobca.

Na základe uvedeného mal preto súd za spravodlivé, aby podiely žalobcu a žalovanej na vyporiadavanej nehnuteľnosti v hodnote 194 000 eur boli stanovené vo výške 75% a 25%.

Vo vzťahu k osobnému automobilu Fiat Bravo mal súd za to, že v tomto prípade nie je dôvod o disparitu v prospech žalobcu, nakoľko sa táto o ich nadobudnutie osobitým spôsobom nepričinil, resp. súd mal za preukázané, že bolo nadobudnuté z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, preto v tomto prípade určil, že podiely sú rovnaké a každému z nich patrí 50% z jeho hodnoty.

Žalobca pri vyporiadaní BSM žiadal započítať ako vnos sumu 30 000 eur, ktorú mal dostať ako dar od rodičov, a ktorú použil na stavbu rodinného domu. Z výpovedí jeho rodičov, napriek tvrdeniu, že financovali stavbu nehnuteľnosti, nakupovali a zabezpečovali materiál na jej stavbu a mali dostatok finančných prostriedkov v hotovosti, či na účtoch (viď výpoveď otca žalobcu) ani jeden z nich v rámci výsluchu výslovne nepotvrdil, že žalobcovi darovali (naraz alebo postupne) sumu 30 000 eur, kedy sa tak malo stať, prípadne iné okolnosti a podrobnosti takéhoto poskytnutia finančnej sumy, ktorú žalobca použil na stavbu domu. Uvedené nespochybňuje záver súdu o značnom a prevažnom zaslúžení sa žalobcu prostredníctvom svojich rodičov o nadobudnutie tejto nehnuteľnosti, ale premietlo sa do súdom určenej disparity podielov. Zo žiadneho dôkazu však toto tvrdenie žalobcu o darovaní takejto konkrétnej sumy jednoznačne preukázané nebolo.

Za preukázané súd považoval poskytnutie a darovanie finančných prostriedkov žalobcovi jeho rodičmi v rámci tzv. stavebného sporenia, keď 19.9.2006 bola rodičia toto sporenie previedli na žalobcu so stavom účtu 171 883,90 Sk, z ktorých bolo 28.9.2006 žalobcovi vyplatených 154 999,20 Sk a 9.1.2007 suma 16 000 Sk. Spolu bolo žalobcovi takto vyplatených 170 999,20 Sk (154 999,20 Sk + 16 000 Sk), teda 5 676 eur, ktoré súd ako výlučné prostriedky žalobcu vnesené do BSM na jeho návrh zohľadnil.

Ďalej uviedol v odôvodnení rozsudku, že k 27.12.2002 rodičia žalobcu previedli na neho stavebné sporenie so stavom 294.616,20 Sk, teda 9.779 €, o ktorých neboli žiadne pochybnosti, to vniesol žalobca do BSM v uvedenej sume. Zmluva o stavebnom sporení z roku 2006 dokazuje sporiteľský účet žalobcu č. 10374372/7930, ktorý bol zrušený a zaťažený výplatom 418 260,- Sk (t.j. 13.884 €) žalobcovi, na rozdiel medzi týmito sumami vo výške 4.105 € ako vnesenie majetku nezohľadnil, keďže žalobcovi sa nepodarilo jeho tvrdenie pre jeho prospech po uzavretí manželstva preukázať (mali byť peniaze nasporené len s jeho matkou). Táto suma teda patrí už do BSM, ktorý ako vnos žalobcu do neho súd nezohľadnil. Keďže spoločne vynaložil žalobca 15.455 € a žalovaná namietala, že mala stavebné sporenie 120.000,- Sk, podstatnou bola okolnosť, že žalovaná tvrdené poskytnutie finančných prostriedkov, spolu 4.448 € do BSM ako vnosy nežiadala zohľadniť. Pri uplatnení disparity v pomere 75% a 25% pri vyporiadaní nehnuteľnosti žalobcovi z jeho hodnoty patria finančné prostriedky 145.500 € a žalovanej 48.500 € a z vyporiadania auta pri rovnosti podiel každému po 2.500 €, žalobca je tak na vyrovnanie podielov z ceny nehnuteľnosti 194.000 € povinný žalovanej zaplatiť 48.500 € po zohľadnení vnosu žalobcu 15.455 € na túto nehnuteľnosť, z ktorej nadobudol 75% jej hodnoty (žalobca je povinný vyplatiť žalovanej sumu na vyrovnanie podielov z vyporiadania BSM 42.136 € (48.500 € - 2.500 €, 25% z vnosu žalobcu, teda 3.864 €). K rovnakej výške podielu žalovanej na vyporiadaní BSM by dospel súd aj vtedy, ak by od hodnoty rodinného domu najskôr odrátal vnos žalobcu do tejto nehnuteľnosti a následne zohľadnil na

takto zníženej hodnote 178.545 €, pomer 75% u žalobcu a 25% u žalovanej (133.909 € a 44.636 €) a napokon rovnaké podiely strán na aute po 2.500 €. Aj vtedy by žalobcu v súvislosti s týmto výpočtom bol povinný žalovanej zaplatiť 42.136 € (44.636 € - 2.500 €). Pasíva súd prvej inštancie do BSM nezahrnul. Vychádzal pritom z okolností, za ktorých boli úverové zmluvy uzavreté a na aký účel boli vzaté. Všetky úvery podľa neho boli spotrebované na bežné potreby domácnosti a úver v roku 2012.

O.i. žalobca ďalej tvrdil existenciu pasív predstavujúcich zostatky na jeho účtoch, ktoré vznikli zo zmlúv uzavretých v roku 2005 a v roku 2007 so žalobcom, pričom k čerpaniu prostriedkov k zmluve z roku 2007 mala prostredníctvom kreditnej karty od roku 2011 prístup žalovaná. Ďalej žalobca tvrdil, že tieto boli použité na bežný chod a potreby domácnosti. Z predložených výpisov z účtov k týmto povoleným prečerpaniam (aj prostredníctvom kreditnej karty), z ich zostatkov a jednotlivých kreditných a debetných operácií predložených žalobcom k poslednému mesiacu týkajúceho sa okamihu zániku BSM vyplynulo, že tieto finančné prostriedky čerpal a uvedené zostatky vytvoril sám žalobca, ktorý ich použil na uspokojovanie svojich potrieb (podľa výpisu z účtu nákupy v Austrálii). Z ničoho nevyplýva, že by tieto bezprostredne pred zánikom BSM čerpané prostriedky žalobcom boli použité pre potreby manželov, na nadobudnutie spoločnej veci, resp. potreby žalovanej, ktorá spoločnú domácnosť opustila v lete 2014. Súd dáva do pozornosti, že v prípade týchto bankových produktov ide o opakované povolené prečerpanie finančných prostriedkov a ich následné splácanie, kedy bol to sám žalobca, ktoré takéto čiastkové čerpania urobil na uspokojenie svojich potrieb. Pôvodne čerpané prostriedky v čase vzniku týchto úverových vzťahov boli zrejme použité na spoločné potreby rodiny, zostatky ktoré však žalobca žiada vyporiadať, tvoria výlučne ním čerpané a požičané úverové prostriedky (za obdobie nanajvyš niekoľko posledných mesiacov pred zánikom BSM), a preto nie je možné prijať záver, že majú byť predmetom vyporiadania BSM.

O lehote na vyplatenie finančných prostriedkov na vyrovnanie podielov na vyporiadavanom bezpodielovom spoluvlastníctve súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP a určil ju na 30 dní od právoplatnosti rozsudku, nakoľko mal za to, že vzhľadom na ich výšku bude v tejto lehote v schopnostiach žalobcu túto sumu žalovanej vyplatiť. Žalobca napokon ani žiadne konkrétne okolnosti majúce význam pre prípadne určenie (ešte) dlhšej lehoty netvrdil.

Súd o trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že strany sporu nemajú právo na náhradu trov konania, keď bolo zrejme, že návrhy oboch strán sporu nezodpovedajú tomu, akým spôsobom súd nakoniec vysporiadal ich bezpodielové spoluvlastníctvo, a že žiadna z nich nemala výraznejší úspech v tejto veci.

Z hľadiska rozhodovania o trovách konania predstavuje konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov konanie svojho druhu, výnimočnosť ktorého oproti iným sporovým konaniam je daná okolnosťou, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov ohľadne spôsobu ich majetkového vysporiadania, keďže spôsob vyrovnania vzťahu spoluvlastníkov z ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov vyplýva z právneho predpisu. Je potrebné mať na zreteli tiež skutočnosť, že uplatnenie vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov na súde jedným zo spoluvlastníkov je dôsledkom odlišných predstáv o usporiadaní spoločných majetkových hodnôt a práv oboch manželov, pričom vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva súdom je z tohto dôvodu nevyhnutne v záujme oboch účastníkov, a nie len v záujme toho z nich, ktorý podal návrh na súde. Za tohto stavu nemožno vyvodzovať procesný úspech účastníka len zo skutočnosti, že podal návrh na súde a súd na základe jeho návrhu bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vyporiadal. Súd úplne nevyhovnel žiadnemu z návrhov účastníkov na vyporiadanie BSM a nie je (ako bolo uvedené vyššie) viazaný návrhmi účastníkov ohľadne spôsobu ich majetkového vysporiadania.

V tejto súvislosti súd poukazuje na Rozbor a zhodnocení rozhodovací činnosti súdů v České socialistické republice ve věcech vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů a stanoviska občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR k výkladu zákonných ustanovení o bezpodílovém spoluvlastnictví, Cpj 86/71, z 3. 2. 1972, z ktorého pokiaľ ide o náhradu trov konania o vyporiadanie BSM vyplýva, že: „Při rozhodování o nákladech řízení o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů vycházejí soudy vesměs s ustanovení § 142 o. s. ř. Tuto praxi třeba považovat za správnou. Pokud soudy spatřují procesní úspěch nebo neúspěch obou manželů v tom, jak velikého podílu se jim ze společného majetku dostane, jde o postup, který odpovídá tomu, že soudy nejsou návrhem na vypořádání vázány při zjišťování rozsahu bezpodílového spoluvlastnictví a při provedení vypořádání. Tento postup vyhovuje zřejmě i potřebám praxe svou jednoduchostí, přičemž nelze přehlédnout ani to, že shodně postupují soudy i při vyměňování soudního poplatku. Nelze ovšem vyloučit ani ten postup, kdy soudy při posuzování poměru procesního úspěchu obou manželů přihlídnou podle okolností konkrétního případu i k tomu, jak byla řečena otázka rozsahu a hodnoty bezpodílového spoluvlastnictví.“

Aj keď žalobca žiadal zahrnúť viac aktív patriacich do BSM ako vnos svojho majetku do BSM, ktoré vymedzil sumou 103.000 €, napr. rodinný dom 98.000 €, vyporiadať pasíva žiadal v celkovej výške 5.499,65 € a navrhol disparitu 80 : 20 vo svoj prospech, vo vyporiadaní BSM by mu vo vzťahu k žalovanej nevznikla žiadna výplatná povinnosť, s takýmto návrhom nemohol súd prvej inštancie súhlasiť. Žalovaná nesúhlasila so stanovením ceny rodinného domu.

Súd po vykonanom dokazovaní stanovil hodnotu aktív BSM na 199 000 eur - rodinný dom 194 000 eur a auto 5 000 eur, zo žalobcom tvrdených vnosov do BSM mal za preukázané a zohľadnil sumu 15 455 eur a pasíva, ktoré žalobca zahrnul do BSM nevyporiadal, keď dospel k záveru, že do neho nepatria. Na vyrovnanie podielov bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanej sumu 42 136 eur zohľadniac disparitu pri vyporiadaní nehnuteľnosti v prospech žalobcu v pomere 75:25.

Ak by súd vychádzal len z hodnoty aktív BSM a rozsahu, ktorý z neho strany nadobudli, tak tento zodpovedá úspechu žalobcu 74% a žalovanej 26%, čo v konečnom dôsledku znamená úspech žalobcu 48%. Zohľadniac však okolnosti celej prejednávanej veci a to, ako diametrálne odlišne od žalobného návrhu bola určená cena najhodnotnejšej položky v rámci vyporiadania, ďalej to, čo strany navrhovali a dostali, na ktoré návrhy súd (ne)prihliadol, mal za to, že v tomto prípade vzhľadom na pomer vzájomného úspechu oboch strán sporu je akceptovateľná a dôvodná aplikácia ustanovenia § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nebude mať právo na náhradu trov konania.

O povinnosti žalobcu a žalovanej spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd rozhodol podľa položky 6 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej zákon o súdnych poplatkoch) v spojení s § 2 ods. 1 písm. b) a § 2 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorých za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ak sa konanie skončilo rozsudkom, sa vyberá súdny poplatok z predmetu konania v percentuálnej výške 3% najmenej 66 eur, najviac 16 596,50 eura. Pri hodnote vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov 194 000 eur (rodinný dom) + 5 000 eur (automobil), predstavuje súdny poplatok 5 970 eura. Tento súdny poplatok sú preto povinní žalobca a žalovaná zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet Okresného súdu Košice II do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. V podanom odvolaní žiadala žalovaná nasledovné :

Z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Žalovaná nesúhlasí s aplikáciou odklonu od ust. § 150 Občianskeho zákonníka, ktorý zakotvuje zákonnú domnienku rovnosti podielov oboch manželov. Pre aplikáciu tzv. disparity podielov nebol daný dôvod, pretože súd nezohľadnil všetky súdnu praxou uznávané dôvody disparity, a to najmä tie, ktoré svedčali proti žalobcovi, v prospech ktorého bola disparita aplikovaná. V zmysle rozhodovacej praxe súdov sú totiž dôvodom k disparite aj negatívne okolnosti v manželstve (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/183/2017), medzi ktoré sa už tradične zaraduje aj nevera jedného z manželov ako príčina rozvratu manželstva. V danom prípade aj súd v rámci konania o rozvod manželstva konštatoval, že príčinou rozvratu manželstva bola i mimomanželská známosť žalobcu (viď. str. 12 rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn.: 23P/149/2014-230). Na túto skutočnosť poukazovala žalovaná aj v rámci prednesú záverečnej reči, tak aj písomne v jej podaní doručenom súdu dňa 14.12.2015, čo však súd opomenul zohľadniť.

Pritom skúmanie príčin rozvratu manželstva má svojej opodstatnenie nielen z titulu satisfakčného morálneho odsúdenia vinného manžela, ale tiež z pohľadu ďalších dôsledkov, napr. pri rozhodovaní o povinnosti poskytovať príspevok na výživu rozvedeného manžela, resp. na rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (mutatis mutandis RIV/1966).

Aj časť teoretikov sa prikláňa k názoru podľa ktorého porušenie niektorých manželských povinností (napr. povinnosti vernosti) sa však môže premietnuť do uplatnenia zásady, podľa ktorej má súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva prihliadať na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku (napr. Pavelková: Zákon o rodine. Komentár. 2011).

Za danej situácie súd len jednostranne skúmal a zohľadňoval prínos jedného z manželov (rozumej z jeho výlučného majetku) do spoločného majetku, a to za súčasného opomenutia tých skutočností, ktoré samy o sebe odôvodňujú aplikáciu nerovnosti podielov v neprospech toho z manželov, v prospech ktorého bola disparita aplikovaná.

Za prvé, už samotné zmiešavame jednotlivých zásad vyporiadania (disparita vs. prínos jedného z manželov) nie je v súlade s rozhodovacou činnosťou súdov SR. V zmysle uznesenia Najvyššieho

súdu SR sp. zn.: 6 Cdo 202/2010 nie je možné považovať za relevantné, čím a v akej výške každý z manželov prispel na zabezpečenie spoločného majetku zo svojho oddeleného majetku, bez ohľadu na to, či ho mal manžel v dobe pred vznikom bezpodielového spoluvlastníctva alebo ho získal napr. dedením alebo darovaním za trvania manželstva. Ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka takúto situáciu rieši stanovením práva manžela požadovať, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Stanovenie nerovnosti (disparity) vo veľkosti podielov manželov po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva je iným hľadiskom (zásadou) dôležitým pre vyporiadanie spoločného majetku než je stanovenie výšky tzv. prínosu jedného z manželov do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t.j. stanovenie čiastky, ktorá by mu mala byť nahradená zo spoločného majetku manželov a ktorej výška sa potom premietne v čiastke stanovenej na záverečné vyrovnanie medzi manželmi. Tieto hľadiská (zásady vyporiadania) nemožno zamieňať ani zmiešavať. V danom prípade súd prvej inštancie postupoval odlišne.

Za druhé, ak by aj bola daná dôvodnosť disparity v prospech žalobcu, pomer 75 : 25 nie je správny práve s poukazom na okolnosti odôvodňujúce disparitu v prospech žalovanej a v neprospech žalobcu (vyššie spomínaná nevera). Ak už sa má disparita aplikovať, tak sa aj táto okolnosť musí zohľadniť do pomeru disparity, čo by v konečnom dôsledku odôvodňovalo, že pomery by znovu boli pomerne rovnaké, ak nie matematicky presne rovnaké (50 : 50). Preto je III. výrok napadnutého rozsudku vecne nesprávny. Za danej situácie bolo na mieste neaplikovať disparitu, a po zohľadnení všetkých okolností odôvodňujúcich prípadné použitie disparity (ako v prospech, tak aj v neprospech žalobcu) rozhodnúť v súlade so zákonnou prezumpciou rovnosti podielov oboch manželov.

Pre úplnosť však dodávame, že žalobca v návrhu tvrdil, že rodičia mu mali pri výstavbe rodinného domu pomôcť sumou 30.000,- EUR vo forme finančných darov, ktoré súd prvej inštancie celkom správne neuznal. Na začiatku konania však žalobca neuvádzal to, že by mu jeho rodičia boli sami financovali realizáciu výstavby, toto tvrdenie sa objavuje až v priebehu súdneho konania, čo dokladoval predložením pokladničných dokladov, ktoré boli zo strany súdu prvej inštancie uznané. Toto nepovažuje žalovaná za správne, pretože pokiaľ by predmetné pokladničné doklady boli súviseli s realizáciou výstavby predmetnej nehnuteľnosti, bol by ich žalobca vedel predložiť už pri podaní žaloby, čo však neučinil. Minimálne by však už v čase podania žaloby bol vedel tvrdiť, že mu rodičia financovali aj realizáciu výstavby. A napokon, predmetné doklady nie je možné stotožniť s realizáciou výstavby predmetnej nehnuteľnosti, mohlo sa jednať o dokladovanie úplne inej výstavby, ktorá s tunajším konaním nijako nesúvisí.

A napokon za tretie, výnimočné priznanie nerovných podielov pri vyporiadaní BSM nemožno dôvodiť väčšou mierou zásluh o vytvorenie majetku, ak mal na to žalobca objektívne lepšie predpoklady (pracovné a mzdové možnosti). Prichádzalo by to do úvahy v prípade, ak by žalovaná nevyužívala pri nadobudnutí a udržaní spoločných vecí, pri starostlivosti o deti a rodinu, a pri staraní sa o spoločnú domácnosť, svoje vlastné možnosti a schopnosti, a keby si svoje povinnosti neplnila riadne. Toto však nebolo v konaní preukázané a domnievame, že to ani žalobca nespochyboval. Aj z rozvodového rozsudku jednoznačne vyplýva, že žalovaná sa väčšou mierou starala o chod spoločnej domácnosti, o výchovu o maloleté deti, a to najmä počas trvania materskej dovolenky, keď logicky pracovať nemohla. To napokon dotvára aj správanie sa žalobcu, ktorý na úkor uspokojovania potrieb rodiny, uspokojoval najmä svoje osobné potreby kúpou motorových vozidiel či luxusných motocyklov (Harley Davidson), čo v istej miere skonštatoval aj súd prvej inštancie. V neposlednom rade, aj v čase, keď na tom bol žalobca po finančnej stránke dobre, finančne obmedzoval žalovanú a to určením jej denného limitu plnenia, ale aj ponechávaním prevažnej časti jeho príjmu - patriaceho do BSM - pre uspokojovanie svojich osobných potrieb. Z uvedeného dôvodu sa potom žalovaná musela obrátiť na svojich rodičov s tým, aby jej títo pomohli finančne so zabezpečovaním potrieb spoločnej domácnosti, resp. aj jej osobných potrieb. Všetky tieto skutočnosti boli preukázané aj v rozvodovom spise. Zo strany súd prvej inštancie nebola dostatočným spôsobom zohľadnená starostlivosť žalovanej o maloleté deti, ako aj o spoločnú domácnosť, čo je aj súčasťou zložky udržania spoločného majetku, aj keď toto jej plnenie malo nepeňažnú, no o nič menej dôležitú, povahu.

Vo vzťahu k V. výroku napadnutého rozsudku žalovaná nesúhlasí so solidárnou povinnosťou úhrady súdneho poplatku. Pokiaľ súd (podľa nášho názoru síce nesprávne) aplikoval disparitu, mal ju zohľadniť aj pri rozhodovaní o tom, ktorý z manželov a akou mierou sa má podieľať na úhrade súdneho poplatku. Pokiaľ súd priznal disparitu v podiele 75 : 25 v prospech žalobcu (vo vzťahu k najhodnotnejšej veci patriacej do zaniknutého BSM), potom nepovažuje žalovaná za správne a spravodlivé, aby sa mala jednou polovicou podieľať aj na úhrade súdneho poplatku. Za danej situácie potom bola byť povinnosť k náhrade súdneho poplatku rozložená pomerne medzi strany sporu s prihliadnutím na rozsah majetku im prisúdený do výlučného vlastníctva.

Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaná navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 12.12.2018, č.k.: 10C/20/2015-602, v rozsahu III., IV. a V. výroku, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedol žalobca, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za vecne správny a navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd Rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods.1 CSP z nasledovných dôvodov: Prvostupňový súd na základe dôkazov predložených v konaní žalobcom správne zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie veci a vec správne právne posúdil. 1. Vo vzťahu k súdom aplikovanej disparite podielov v pomere 75:25 namietanej v odvolaní proti Rozsudku žalovanou, žalobca uvádza, že v danom prípade je odklon prvostupňového súdu od princípu zákonnej rovnosti podielov odôvodnený konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré boli samotným žalobcom v konaní nielen tvrdené ale predloženými a vykonanými dôkazmi aj preukázané. Z dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa bolo jednoznačne preukázané, že žalobca prostredníctvom svojich rodičov zabezpečil finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu a za pomoci svojich rodičov sa v neporovnateľne väčšom rozsahu ako žalovaná zaslúžil o nadobudnutie rodinného domu ako majetku značnej hodnoty. Stavbu rodinného domu zabezpečovali finančne a materiálno rodičia žalobcu, pričom rozsah a spôsob podpory rodičov žalobcu pri výstavbe rodinného domu nepoprela, resp. potvrdila aj samotná žalovaná a ňou predvolaná a zabezpečená svedkyňa p. Y. P.. Matka žalovanej, Y. P. vypočutá na pojednávaní dňa 13.11.2018 ako svedok zabezpečený žalovanou potvrdila, že na stavbe pracoval najmä E. X. Y. D. X., t.j. rodina - strýkovia žalobcu. Z dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa, najmä strán sporu vyplynulo, že v čase výstavby rodinného domu boli strany sporu manželmi veľmi krátko (cca 3 roky), boli mladí a nedisponovali žiadnymi úsporami, z ktorých bolo možné výstavbu rodinného domu realizovať a žiadne finančné dary im neposkytli ani rodičia žalovanej (výsluch svedkyne Y. P. - matky žalovanej na pojednávaní dňa 13.11.2018, ktorá na str. 3 zápisnice z pojednávania uvádza že materiál na stavbu kupoval zať /otec žalobcu/, ale nemá vedomosť, kto ho platil. Na otázku právnej zástupkyne žalobcu, či v súvislosti s výstavbou rodinného domu boli stranám sporu z jej strany darované nejaké finančné prostriedky odpovedá, že finančné prostriedky darované neboli). Financovanie výstavby rodinného domu potvrdili rodičia žalobcu, ktorí žalobcovi ako jedinému synovi darovali nimi za celý život nasporené finančné prostriedky, bez ktorých by výstavbu rodinného domu strany sporu nemohli zrealizovať. S poukazom na túto skutočnosť, argumentácia žalovanej, že z predložené doklady nie je možné stotožniť s konkrétnou stavbou rodinného domu je nutné považovať za účelovú. Rodinný dom nemohol byť postavený z imaginárnych finančných prostriedkov, keď strany sporu úsporami s poukazom na ich vek nedisponovali a nedarovali im ich ani rodičia žalovanej. S poukazom na vyššie uvedené, žalobca považuje výhradu žalovanej k súdom aplikovanej disparite podielov za právne irelevantnú a má za to, že zistený skutkový stav prvostupňový súd správne vyhodnotil a právne posúdil. 2. Žalobca má výhrady k opakovaným tvrdeniam žalovanej, o tom že príčinou rozvratu manželstva bola jeho mimomanželská známosť, čo prvostupňový súd pri rozhodovaní údajne nezohľadnil. Údajná mimomanželská známosť žalobcu je od podania návrhu na rozvod manželstva zo strany žalovanej len opakovaným tvrdením, bez toho, aby bola akýmkoľvek spôsobom jej tvrdenie objektivizované dôkazmi. Žalovaná so spoločnými maloletými deťmi opustila spoločnú domácnosť a podala návrh na rozvod manželstva, pričom kľúčovým dôvodom rozvratu manželstva strán sporu boli podľa Rozsudku o rozvode manželstva odlišné hodnotové vlastnosti a problém vo vzájomnej komunikácii medzi manželmi ako stranami sporu. Úvahy žalovanej o tom, že príčinou rozvratu ich manželstva bol mimomanželský vzťah žalobcu sú len skutkovým tvrdením žalovanej prezentovaný v rozvodovom konaní bez opory v predložených dôkazoch, pričom mimomanželskú známosť ako dôvod, pre ktorý opustila spoločnú domácnosť neuviedla ani pri svojej výpovedi ako strany sporu na pojednávaní dňa 26.9.2017. Pozn. (na pojednávaní dňa 26.9.2017 sa žalovaná vyjadrila, že v spoločnom rodinnom dome bývala do leta 2014, kedy sa začala s manželom rozvádzať, pretože sa s ním už nedalo vydržať a odišla bývať k svojim rodičom). Žalobca si dovoľí poznamenať, že aj za predpokladu, že by nevera bola preukázaná, v zmysle existujúcej judikatúry by nevera, alebo prípadný mimomanželský vzťah v spojení s ďalšími skutočnosťami mohli viesť súd k úvahe o disparite podielov a to však len za predpokladu, pokiaľ by viedli k výrazne zníženej starostlivosti o deti a rodinu a mali za následok negatívne premietnutie na hospodárenie so spoločným majetkom, alebo sa jednalo o momenty tak silné a zásadné, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby súd k nim pri vyporiadaní majetku neprihliadal. V danom prípade je nevera len domnienkou žalovanej a žalobca si dovoľí tvrdiť, ani ostatné - skutočné dôvody rozvratu manželstva sa žiadnym spôsobom nepreniesli do starostlivosti žalobcu o maloleté deti, rodinu a hospodárenie so spoločným majetkom. Páve naopak, žalobca sa rovnako ako žalovaná staral o maloleté deti a chod domácnosti, čomu zodpovedá aj

skutočnosť, že v znaleckom dokazovaní v rozvodovom konaní znalkyňa odporučila čo najširší možný styk žalobcu s maloletými deťmi. Je logické, že v čase materskej a rodičovskej dovolenky zabezpečovala žalovaná starostlivosť o deti počas pracovných dní vo väčšej miere ako žalobca, ktorý sa staral v čase minimálneho príjmu žalovanej o finančné zabezpečenie rodiny. Žalobca má za to, že prvostupňový súd už pri určení podielov strán sporu na vyporiadaní BSM v pomere 75:25 prihliadol aj na mieru pričinenia žalovanej so zreteľom na jej starostlivosť o maloleté deti a chod domácnosti. 3. Odvolaciu námietku žalovanej, že žalobcom v konaní predložené pokladničné doklady nie je možné stotožniť so stavbou sporného rodinného domu považuje žalobca za irelevantnú. Žalobca je jediným dieťaťom svojich rodičov P. X.O. Y. T. X., ktorí sa mu v snahe udržať ho žiť a usadiť sa v Košiciach (žalobca bezprostredne po uzatvorení manželstva pracoval takmer 3 roky v Dečíne - zápisnica o pojednávaní zo dňa 26.7.2017) ponúkli, že mu postavia rodinný dom, len aby ostal v ich blízkosti v Košiciach. Pozemok pod rodinným domom žalobcovi daroval jeho dedo. Túto skutočnosť potvrdili vo svedeckých výpovediach aj rodičia žalobcu. Z množstva žalobcom predložených dokladov o nákupe materiálu na výstavbu rodinného domu (napr. faktúry Hornbach) je zrejmé, že objednávateľom stavebného materiálu bol T. X.. Žalobca nie je vlastníkom iného rodinného domu alebo akejkolvek inej nehnuteľnosti, na stavbu ktorého mohli byť objednané a zaplatené stavebné materiály použité. Z dátumov na predložených dokladoch a charakteru objednaného a fakturovaného tovaru na žalobcom predložených dokladoch je zrejmá vecná a časová súvislosť s výstavbou rodinného domu na H. J. v Košiciach. Uschovanie dokladov k výstavbe rodinného domu vrátane dokladov o nákupe stavebného materiálu po dobu približne 12 rokov, nie je vzhľadom k puntičkárskej povahe otca žalobcu a výške investície ktorú do majetku svojho syna investoval z celoživotných úspor, ničím výnimočným. 4. Odvolacia námietka žalovanej, že žalobca na začiatku konania a v samotnej žalobe neuvádzal to, že by mu jeho rodičia financovali realizáciu výstavby, resp. že toto tvrdenie sa objavilo až v priebehu konania je v priamom rozpore s obsahom žalobného návrhu, v ktorom žalobca na 4. strane výslovne uvádza, že stavbu financoval z finančných darov poskytnutých mu rodičmi a za účelom preukázania tejto skutočnosti navrhol vypočuť aj svojich rodičov. (Túto skutočnosť uviedol už v rámci svojej účastníckej výpovede v rozvodovom konaní). Skutočnosť, že doklady o kúpe stavebného materiálu nedoložil už pri podaní žalobného návrhu neznamena, že doklady v čase podania návrhu na začatie konania neexistovali. Ak žalovaná spochybňuje, že žalobcom predložené doklady je možné stotožniť so sporným rodinným domom, bolo v jej záujme aby ozrejmila, vysvetlila a následne aj preukázala z akých finančných prostriedkov so žalobcom rodinný dom postavili. Vo svojom výsluchu však žalovaná predmetné skutočnosti neozrejmila a nepreukázala. 5. Odvolacia námietka žalovanej o nemožnosti zmiešavania jednotlivých zásad vyporiadania (disparita vs. vnos jedného z manželov) je v rozpore s platnou právnou úpravou v zmysle ktorej, každý z manželov má právo aby mu bolo uhradené to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Žalobca listinnými dôkazmi preukázal, že pri výstavbe rodinného domu použil finančné prostriedky v celkovej výške 15 455 EUR, ktoré si v rámci tzv. stavebného sporenia jednak sám nasporil a jednak mu boli preukázateľne prevedené jeho rodičmi prevodom zostatku na účte stavebného sporenia. Tieto finančné prostriedky považoval zohľadniť ako vnos do BSM, čo súd s ohľadom na ust. § 150 Občianskeho zákonníka zohľadnil. S poukazom na vyššie uvedené žalobca navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Košice II, sp.zn. 10C/20/2015 zo dňa 12.12.2018 ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods.1 CSP.

5. Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania verejným vyhlásením rozsudku (zverejnené na úradnej tabuli súdu) vyhlásil rozsudok po preskúmaní napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch a tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP a odvolanie žalovanej je neopodstatnené.

6. Je treba konštatovať, že dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len CSP) a odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1.7.2016 musel postupovať na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti), a to už podľa tohto zákona. S poukazom na uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia je treba dodať, že o nesprávne právne posúdenie ide vtedy, ak súd použije nesprávnu normu na dané právne vzťahy, alebo síce použije správnu normu, avšak nesprávne túto právnu normu vyloží.

7. K naplneniu tohto odvolacieho dôvodu dôjde, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K neprávny procesným postupom možno zaradiť aj taký procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané

mu CSP ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru (napr. III. ÚS209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS260/06, III. ÚS153/07).

8. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení ku predmetu konania.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 355 CSP), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 365 ods. 1 CSP, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade strana sporu objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

11. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný.

12. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p., ktorému zodpovedá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade

s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

13. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. zodpovedá § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§365 ods. 1 písm. h)] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil.

14. S poukazom na § 150 Obč.zák., zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, sa pri vypořiadaní vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynálezu na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

15. Z hľadiska predmetného konania sa odvolací súd zaoberal aj zásadou dobrých mravov. Táto zásada patrí medzi základné zásady platného Občianskeho zákonníka, podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Samotný zákonník však pojem dobrých mravom nedefinuje. Ustálená judikatúra sa zhodla na tom, že dobré mravy sú súborom pravidiel a mravných zásad, ktoré zákon presne nevymedzuje, ale očakáva, že výkon práv a povinností s nimi bude v súlade. Pri výklade inštitútu dobrých mravov je treba dbať na súlad so základnými právami a slobodami zaručenými ústavou, Listinou základných práv a slobôd, ako aj vo vzťahu k medzinárodným zmluvám o ochrane ľudských práv. Podmienka úplného súladu dobrých mravov so základnými ústavnými právami a slobodami je nutná už s ohľadom na skutočnosť, že ústavné zákony sú právne normy vyššej právnej sily ako Občiansky zákonník, ktorý na dobré mravy ako nepísaný zákon, čo do výkladu subjektívneho prameňa práva aj odkazuje (Porovnaj aj zásadu ochrany vlastníckeho práva a zásadu dobrých mravov č. 10 zásad súkromného práva).

16. Súd prvej inštancie správne rozhodol a aj v rozhodnutí NS SR 6Cdo/202/2010 možno konštatovať, že rozhodovacia činnosť nie je rovnaká a nie je možné považovať za relevantné, čím a v akej výške sa každý z manželov pri vypořiadaní BSM zaslúžil o spoločný majetok zo svojho oddeleného majetku. Tieto zásluhy pred nadobudnutím manželstva sa neberú do úvahy. Ustanovenie § 150 Obč.zák. však vychádza z toho, že manžel môže požadovať, aby mu bolo uhradené čo do svojho vynaložil na spoločný majetok. Tzv. nerovnosť, disparita vo veľkosti podielov manželov po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva je iným hľadiskom a zásadou dôležitým pre vypořiadanie spoločného majetku než sú stanovené výšky tzv. prínosov jedného z manželov do BSM.

17. V súlade s nálezom Ústavného súdu SR z 13.3.2013 sp.zn. I.ÚS/537/2012 v porovnaní s rozsudkom sp.zn. 22Cdo/2914/1999 NS ČR je treba zvýrazniť, že v tejto veci bola použitá disparita podielov správne a to len v časti pri nehnuteľnosti, lebo tak urobil súd prvej inštancie výnimočne vzhľadom na okolnosti BSM, je objektívne preto určiť podiely domu 75% pre žalobcu a 25% pre žalovanú.

18. Treba poukázať aj na dôkazy, ktoré predložila žalovaná v tomto konaní, lebo žalobca v žiadnom prípade netvrdil v celom konaní, že by mal výrazné zásluhy o výchovu detí, keďže pracoval v zahraničí, avšak nebola preukázaná tvrdená nevera v konaní o vyporiadanie BSM, ktorá by mala súvislosť s rodinným životom strán sporu, teda zapríčineným rozvratom rodiny. Znížená starostlivosť o deti a rodinu nemala za následok negatívne premietnutie na hospodárenie so spoločným majetkom. Nevera bola len domnienkou žalovanej pre ktorú mal nastať rozvrat manželstva. Žalobca sa rovnako ako žalovaná starala o maloleté deti a chod domácnosti, čomu zodpovedá aj skutočnosť, že v znaleckom dokazovaní v rozvodovom konaní znalkyňa odporučila čo najširší možný styk žalobcu s maloletými deťmi. Pri stavbe rodinného domu súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, žalobca je jediným dieťaťom svojich rodičov P. X. Y. T. X., ktorí sa snažili udržať manželstvo a chceli, aby sa usadil v Košiciach (žalobca po uzavretí manželstva pracoval 3 roky v Dečíne). Ponúkli sa teda, že im postavia rodinný dom. Pozemok pod rodinným domom žalobcovi daroval jeho dedo. Odvolacia námietka, teda čo sa týka výrazného prínosu nadobudnutia spoločného majetku nie je opodstatnená. Žalobca nie je vlastníkom iného rodinného domu, alebo akejkoľvek inej nehnuteľnosti, na stavbu ktorého by mohli byť objednané a zaplatené stavebné materiály už použité. Až v priebehu konania žalovaná začala tvrdiť, že nenapísal do žaloby žalobca to, aby mu rodičia pomáhali so stavbou rodinného domu, čo však nevyplývalo zo spisu.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je v rozpore s ustálenou judikatúrou, keď by žalobca listinnými dôkazmi preukázal, že pri výstavbe rodinného domu použil finančné prostriedky v celkovej výške 15.455 €, ktoré si v rámci stavebného sporenia jednak sám nasporil a jednak mu boli preukázateľne prevedené jeho rodičmi prevodom zostatku na účte stavebného sporenia a tieto finančné prostriedky mu boli zohľadnené ako jeho prínos do spoločného majetku (BSM), čo aj súd prvej inštancie urobil podľa § 150 Obč. zák., tvrdenia žalobcu sa nepreukázali, aby išlo len o jeho výlučné vlastníctvo rodinného domu, ale pri vyporiadaní správne súd prvej inštancie poukázal, že pri zásade vyporiadania pri vnesení jedného z manželov, tzv. disparita je výnimočne prípustná a nie je v rozpore s platnou právnou úpravou.

20. Rozsudok súdu prvej inštancie čo sa týka disparity podielov nie je ani v rozpore s dobrými mravmi tak, ako uvádza v odôvodnení odvolací súd.

21. Napokon v čase výstavby rodinného domu boli strany sporu manželmi veľmi krátko, boli mladí a nedisponovali žiadnymi úsporami, čo vyplýva z dokazovania vykonaného v tomto konaní, z ktorých úspor by bolo možné výstavbu rodinného domu realizovať a žiadne finančné dary im neposkytli ani rodičia žalovanej, vyporiadanie je spravodlivé a zákonné a aj korektné.

22. Odvolací súd poukazuje aj na to, že účelom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je zásadné vyporiadanie a už prakticky ak neexistuje rodina treba zdôrazniť, že vzhľadom na účel slúžiacej nehnuteľnosti, ako aj na prínos so zreteľom na konkrétny dopad správania sa strán sporu v tomto konaní, ako aj na zásluhy bolo prihliadnuté aj na potreby maloletých detí tak, ako má na mysli § 150 Občianskeho zákonníka, aj keď bola zohľadnená prínosová miera žalobcu ako väčší podiel, ktorý dostal zo spoločného majetku, čo súd prvej inštancie aj správne vysvetlil argumentačne vo svojich dôvodoch a odvolacie námietky neopodstatnené.

23. Tieto odvolacie námietky nepovažuje odvolací súd za preukázané.

24. Napokon správne rozhodol aj vo výroku o zaplatení súdnych poplatkov súd prvej inštancie a vo výroku o trovách konania, pretože žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

25. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a o trovách odvolacieho konania tiež rozhodol tak, ako súd prvej inštancie, lebo pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nemožno vychádzať len z návrhov strán sporu a ani jedná zo strán sporu nemala výrazný úspech pri vyporiadaní BSM z pohľadu toho, čo tvrdila vo svojich návrhoch (žalobca v žalobe).

26. Preto podľa § 396 CSP tieto trovy vynaložené na právne zastúpenie v odvolacom konaní odvolací súd nepriznal ani jednej strane.

27. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.